

Özlem Dediğın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Mayıs 2014

An kifayetsiz idi
Anlatmak için gizli beni
Son bir düşün idi gördüğüm
Ne varsa dile getiremediğim.
Devrik idi cümleler
Bilemezsin ki
Bu devran nereye gider.

Bir ben bir ben daha
Yakaladığımı sanmıştım avuçlarımda
Uçup gitti o beyaz kelebek
Belli ki ömür yetmeyecek.
Mihenk taşı idi ömrün
Ele veren ne varsa gizlenemeyen

Ritüel belli
Gözlerde dizili inci taneleri
Adı belirsiz
Özlem dediğın nihayetsiz
Susmak ise en can yakan
Başımda efkâr duman duman

Soluksuz kaldım yine
Gözden uzak olsan da
Kim demiş gönülden ırak
Sıktım sıyrıldı beklemekten
Ne geldiyse başa
Hep iyi niyetten.

Karanlığın izdüşümü
Hasret değil mi
Ya, gülün dikenini
Sözüm olacaktır hep baki
Söküp atmak ne mümkün
Kalan yarısı ömrümün.